

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200039
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7022200039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Pavlom Tkáčom, v právnej veci žalobcu: W. L., nar.: XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: B. R. L., bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, právne zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Mobilná jednotka policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-295-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021, takto

rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a**.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Košiciach ako správneho súdu (ďalej aj ako „súd“) dňa 25.01.2022 sa žalobca domáhal podľa ustanovenia § 221 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len ako „SSP“) zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-295-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 o predĺžení zaistenia žalobcu, zároveň žiadal nariadiť jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a priznať plnú náhradu trov konania.

Administratívne konanie

2. Dňa 27.10.2021 v čase od 14:30 hod. vykonávala motohliadka OO PZ Bratislava - Dúbravka s volacím znakom D-XXX pevný bod na starom hraničnom priechode V. - N.. V čase 16:30 hod. hliadka počula prostredníctvom RDST HS9 hlásenie pre hliadku J. XXX, že asi 2 km od hraničného priechodu L. - L. uteká skupina migrantov cez pole smerom na Č.. Prostredníctvom HS9 vyrozumeli operačného dôstojníka BA V (S.), že sa nachádzajú v blízkosti tohto miesta a z jeho pokynu sa následne presunuli na miesto, kde sa osoby mali nachádzať a spolu s hliadkou J. XXX prepátravali okolie. Pri prepátravaní okolia na B. ceste smerom na Č. spozorovali skupinu 18 osôb zodpovedajúcich opisu, ktoré vychádzali z lesného porastu neďaleko cestnej komunikácie. Jednalo sa o 18 osôb mužského pohlavia vo veku približne od 18 do 30 rokov. Jednou z týchto osôb bol aj žalobca. O uvedených skutočnostiach bol následne vyrozumieť operačný dôstojník KR PZ BA a na miesto sa následne dostavili aj hliadky S.. Osoby nemali pri sebe žiadne doklady totožnosti a bolo zistené, že pochádzajú z Bangladéša, Pakistanu a Indie. Nakoľko vzniklo podozrenie z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, na miesto bola privolaná hliadka MJ PZ BA toho času žalovaného, ktorá si osoby v čase o 17:45 hod. prevzala. Hliadka OO PZ BA - X. D-XXX spolu s ostatnými hliadkami a hliadkou MJ PZ BA zabezpečovali tieto

osoby do 19:20 hod. a následne sa presunuli na oddelenie MJ PZ Bratislava, za účelom asistencie pri eskorte, umiestnení osôb a následnému spísaniu úradného záznamu, kde boli zachytené osoby v čase o 19:20 hod. predvedené v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov za účelom začatia konania o administratívnom vyhostení. Vykonanými lustráciami v IS PZ (s negatívnym výsledkom) bolo zistené, že žalobca nie je oprávnený k zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky a schengenského priestoru. Keďže žalobca neovláda slovenský jazyk vo veci, o ktorej sa viedlo konanie, do konania bol ustanovený tlmočník, v ktorého prítomnosti bol žalobca poučený o svojich právach a povinnostiach.

3. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný začal konanie o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. V zmysle § 120 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov bol žalobcovi za účasti tlmočníka poskytnutý priestor na vyjadrenie, v rámci ktorého po otázkach správneho orgánu, okrem iného uviedol, že pochádza z Pakistanu, z ktorého odišiel asi pred dvomi rokmi za pomoci niekoľkých prevádzzačov, z ekonomických dôvodov a vidiny lepšieho života, s úmyslom dostať sa do Rakúska a nájsť si prácu, v krátkosti opísal svoju cestu až do zadržania, ďalej uviedol, že nemá žiadny majetok, v krajine pôvodu nikdy nebol členom politickej strany, hnutia alebo organizácie, na Slovensku nemá rodinu, v krajine pôvodu mu nehrozí prenasledovanie z rasových, národnostných, náboženských, politických alebo sociálnych dôvodov, nehrozí mu ani mučenie, či kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Žalobca nežiadal o azyl na území Slovenskej republiky, taktiež nežiadal o vyznenie zastupiteľského úradu a dobrovoľný návrat a záverom uviedol, že po prepustení by šiel do Rakúska. K predmetnému správne konaniu sa vyjadriť odmietol. Žalobcovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-295-010/2021-AV zo dňa 28.10.2021, ktorým sa vyhostuje na územie Pakistanskej islamskej republiky s dobou zákazu vstupu v rámci SR a schengenského priestoru na 2 (dva) roky. Následne bol žalobca zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia s dĺžkou doby zaistenia do 27.11.2021. Dňa 26.11.2021 bolo žalobcovi predĺžené zaistenie rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-295-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, a to najviac do 28.04.2022, voči ktorému je podaná predmetná správna žaloba.

Správna žaloba a vyjadrenie žalovaného

4. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-295-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 (ďalej aj ako „preskúmané rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) správnu žalobu zo dňa 10.01.2022. Žiadal rozhodnutie žalovaného zrušiť, žalovanému nariadiť, aby bezodkladne prepustil žalobcu zo zaistenia a žiadal tiež priznať plnú náhradu trov konania.

5. Žalobca s preskúmaným rozhodnutím žalovaného nesúhlasí, pretože podľa jeho názoru žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absolútne nijakým spôsobom nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území Pakistanu z pohľadu povinnosti dodržiavania Čl. 3 Európskeho dohovoru, ako aj v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov. Vo vzťahu k povinnosti správneho orgánu zaoberať sa prekážkami vyhostenia je napadnuté rozhodnutie podľa jeho názoru nepreskúmateľné a na základe nedostatočne zisteného stavu veci a neskúmaním prekážok vyhostenia vec následne nesprávne právne posúdil. Napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru.

6. V správnej žalobe právny zástupca žalobcu argumentuje spôsobom: „V krajine pôvodu žalobcu v Pakistane je zlá bezpečnostná situácia. Z informácií uverejňovaných na internetovom sídle Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky aktualizovaných ku 10.11.2021 vyplýva, že Veľvyslanectvo SR v Teheráne neodporúča turistické cesty do Pakistanu a v prípade nevyhnutných ciest do krajiny odporúča spolupracovať s vierohodným domácim partnerom, ktorý by mal byť schopný poskytnúť čo najvyššiu úroveň bezpečnosti pri pohybe (...) (zdroj : https://www.mzv.sk/cestovanie_a_konzularne_info/detail/-/asset_publisher/lw1ppvnSciP/x/content/pakistanska-islamska-republika?displayMode=1).“

7. Na podporu vyššie uvedeného tvrdenia právny zástupca žalobcu predložil súdu kópiu rozhodnutia migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 04.06.2021, ktoré priznalo medzinárodnú ochranu

- doplnkovú ochranu žiadateľovi z Pakistanu z dôvodu možného utrpenia vážneho bezprávia pre neselektívne násilie prevládajúce v krajine.

8. V ďalšej časti správnej žaloby právny zástupca žalobcu uvádza: „Žalovaný však v konaní nijakým spôsobom nezisťoval, aké podmienky prevládajú v domovskej krajine žalobcu a aké zaobchádzanie by mu hrozilo v prípade jeho návratu do tejto krajiny. Článok 3 Dohovoru má absolútny charakter a prednosť aj pred zákonom o pobyte cudzincov. Žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie o bezpečnostnej situácii v Pakistane ani nijako neskúmal prekážky vyhostenia v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov a čl. 3 Dohovoru. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný si nezabezpečil žiadne informácie či správy o bezpečnostnej situácii v Pakistane, prípadne iné dôkazy, aby bolo možné dospieť k záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcov.“ Následne citoval právne vety z rozhodnutí kasačného súdu č.k. 1Sza/31/2014 zo dňa 02.09.2014, č.k. 1Sza/34/2010, č.k. 1Sza/8/2015, č.k. 1Sza/7/2016, č.k. 10Szak/11/2016 a 1Sza/9/2016.

9. V závere správnej žaloby právny zástupca žalobcu uvádza: „Vo veci žalobcu existujú prekážky vyhostenia do Pakistanu a neexistuje žiadna tretia krajina, ktorá by ho bola ochotná prijať, keďže žalobca nemal v inej krajine oprávnenie na pobyt a ani sa takýto odsun nezačal. Vyhostenie na územie Pakistanu nie je prípustné pre jeho rozpor s čl. 3 Európskeho Dohovoru. Vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať zaistenie žalobcu za nezákonné a v rozpore s Čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude prípustné zrealizovať jeho administratívne vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia.“

10. Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení (k správnej žalobe) zo dňa 18.01.2022 úvodom zrekapituloval doterajší priebeh administratívneho konania. Dôvody vo vyjadrení žalovaného korešpondujú s dôvodmi preskúmaného rozhodnutia. Okrem toho žalovaný vo vyjadrení uvádza: „Žalovaný dňa 28.10.2021 spísal so žalobcom zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, vedenú pod č. PPZ-HCP-BA5- 295-009/2021-AV, ktorá tvorila podklad pre vydanie Rozhodnutia o administratívnom vyhostení. V predmetnej zápisnici sa žalobca vyjadril, že pochádza z Pakistanu, že na územie SR sa dostal za pomoci prevádzkača bez cestovného dokladu. Je moslim, cestu si zabezpečil z vlastných úspor a požičaných peňazí od známych. Jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko a tam by aj cestoval, ak by bol prepustený zo zadržania. Konkrétne odpovedal na všetky položené otázky a rovnako konkrétne sa vyjadril aj na otázku, či mu hrozí v krajine pôvodu alebo v krajine, z ktorej prichádza prenasledovanie z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodu zastávania určitých politických názorov alebo zastávania príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo mu v tejto krajine hrozí mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, na ktorú odpovedal, že mu nehrozí nič, odišiel kvôli lepšiemu životu, z ekonomických dôvodov. Na otázku prečo opustil domovskú krajinu, odpovedal, že kvôli lepšiemu životu. Na otázku, či je niečo, z čoho má strach, odpovedal, že nie, nemá. Rovnako uviedol, že nebol členom politickej strany, politického hnutia alebo inej politickej organizácie.“ Žalovaný vo svojom vyjadrení opakovane poukazoval na vyššie uvedené skutočnosti a odôvodňoval nimi správnosť svojich záverov a rozhodnutí. Žalovaný si nie je vedomý porušenia svojich povinností ohľadne vyhodnotenia bezpečnostnej situácie v Pakistane, ktorá je podľa poznatkov zo stránky ÚHCP PPZ, ale aj MZVaKZ SR od roku 2018 viac menej nezmenená. Žalovaný má za to, že bezpečnostná situácia v Pakistane nie je život ohrozujúca (cestovné kancelárie do Pakistanu organizujú poznávacie zájazdy) a žalobca neuviedol, že má obavu vrátiť sa do domovskej krajiny. K účelnosti zaistenia žalovaný uviedol, že v rámci predmetného konania sú priebežne vykonávané úkony (neskôr aj v súčinnosti Ministerstvo vnútra Pakistanu) potrebné na výkon vyhostenia žalobcu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na splnenie podmienok na predĺženie zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uviedol, že má za to, že v žiadnom prípade neporušil čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko rozhodnutím žalovaného nebude žalobca vystavený mučeniu, podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu. Záverom navrhol súdu, aby žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Právny názor správneho súdu

11. Krajský súd v Košiciach ako správny súd v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 206 a nasl. SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa

právných procesných podmienok uvedených v § 206, § 221 - § 230 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a preskúmal tak napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v právnych medziach podanej žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP s použitím § 206 ods. 6 SSP), ako aj podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu (§ 206 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. Správny súd nariadil pojednávanie na deň 03.02.2022, na ktorom sa nezúčastnili ani právny zástupca žalobcu, ani žalovaného a tak v súlade s § 114 SSP správny súd pojednával v ich neprítomnosti.

12. Podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, neoprávneným pobytom je zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie podľa § 83 ods. 2.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 90 ods. 2 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

13. Podstatou žalobných námietok žalobcu bola námietka o neúčelnosti jeho zaistenia z dôvodu, že nie je žiadny predpoklad k jeho vyhosteniu do Pakistanu, nakoľko je tam zlá bezpečnostná situácia. Svoj právny názor založil žalobca na zistení, že na základe informácie z internetovej stránky Ministerstva zahraničných vecí SR, sa neodporúča cestovať občanom SR do niektorých oblastí Pakistanu.

14. K uvedeným námietkam správny súd uvádza, že právny zástupca žalovaného síce predložil súdu rozhodnutie migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 04.06.2021, toto však nie je možné aplikovať v danom prípade, nakoľko sa týka inej skutkovej a právnej situácie. V posudzovanom prípade migračného úradu sa jednalo o maloletého, ktorý tvrdil, že má v istej časti Pakistanu azylové dôvody, ktoré správny orgán po vykonanom dokazovaní vyhodnotil ako dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany (hrozba zo strany strýkov, vražda jeho rodičov atď.). V preskúvanom prípade žalobcu nemožno túto súvislosť nájsť, pretože žalobca neuviedol počas administratívneho konania žiadne, ani približné obavy z bezpečnostnej situácie, navyše tvrdil, že mu nehrozí nič a odišiel kvôli lepšiemu životu, z ekonomických dôvodov (pozri body č. 3 a č. 10. rozsudku). Z uvedeného dôvodu správny orgán nemal v tomto pochybnosti a vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení, kde aj určil krajinu vyhostenia.

15. Podobne možno poukázať aj na citované rozhodnutia kasačného súdu, ktorými argumentuje právny zástupca žalobcu, konkrétne rozhodnutia č.k. 1Sza/31/2014 zo dňa 02.09.2014, ktoré sa týka zaistenia cudzinca, ktorý požiadal o azyl, rozhodnutia č.k. 1Sza/8/2015, ktoré sa týkalo konfliktu v Sýrii alebo rozhodnutia č.k. 10Szak/11/2016 zo dňa 17.10.2016, ktoré sa týkalo maloletých detí s matkou, kde nebola určená krajina vyhostenia. Takáto argumentácia právneho zástupcu žalobcu logicky nemôže prispieť k dôvodnosti správnej žaloby.

16. Správny súd vychádzal z informácie, na ktorú ako jediná poukázal právny zástupca žalobcu, t.j. z informácie zistenej z internetovej stránky Ministerstva zahraničných vecí SR, avšak je potrebné upriamiť pozornosť na fakt, že zástupca žalobcu vychádza z informácie, že nie je vhodné, či dokonca bezpečné cestovať do Pakistanu ako turista. Uvedené však nemožno aplikovať na osoby, ktoré z danej krajiny pochádzajú. Na túto skutočnosť poukázal aj žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení zo dňa 18.01.2022, kde v tejto súvislosti uvádza: „Žalovanému je samozrejme známy fakt, že sa na území Pakistanu nachádzajú oblasti, ktoré môžu predstavovať bezpečnostné riziko, avšak uvedené, by teda bolo možné uplatniť kdekoľvek na svete, a tým pádom, by celá návratová procedúra strácala zmysel a opodstatnenie.“ Takejto argumentácii nemožno nič vytknúť, a to aj v kontexte ďalej zistených faktov žalovaným, keď uviedol odkaz na internetovú stránku, že Pakistan je krajina, do ktorej sa organizujú poznávacie zájazdy. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že sa v plnej miere stotožnil s názorom žalovaného, ktorý vo svojom vyjadrení k správnej žalobe okrem iného uviedol, že: „to, že sa žalobca do Pakistanu vrátiť nechce, neznamená, že sa do Pakistanu vrátiť nemôže z dôvodu bezpečnosti.“

17. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd konštatuje, že preskúvané rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, návratovou smernicou, Správnym poriadkom, ako i medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav veci v súlade s

ustanovením § 32 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti podľa ustanovenia § 47 Správneho poriadku, ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami sa žalovaný pri hodnotení dôkazov riadil, a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Správny súd preto dospel k záveru, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, a preto podľa § 229 SSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

18. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na ich náhradu, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajský súd v Košiciach v lehote siedmich dní odo dňa doručenia rozsudku. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania a osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2 SSP, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté bolo napadnuté rozhodnutie sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.